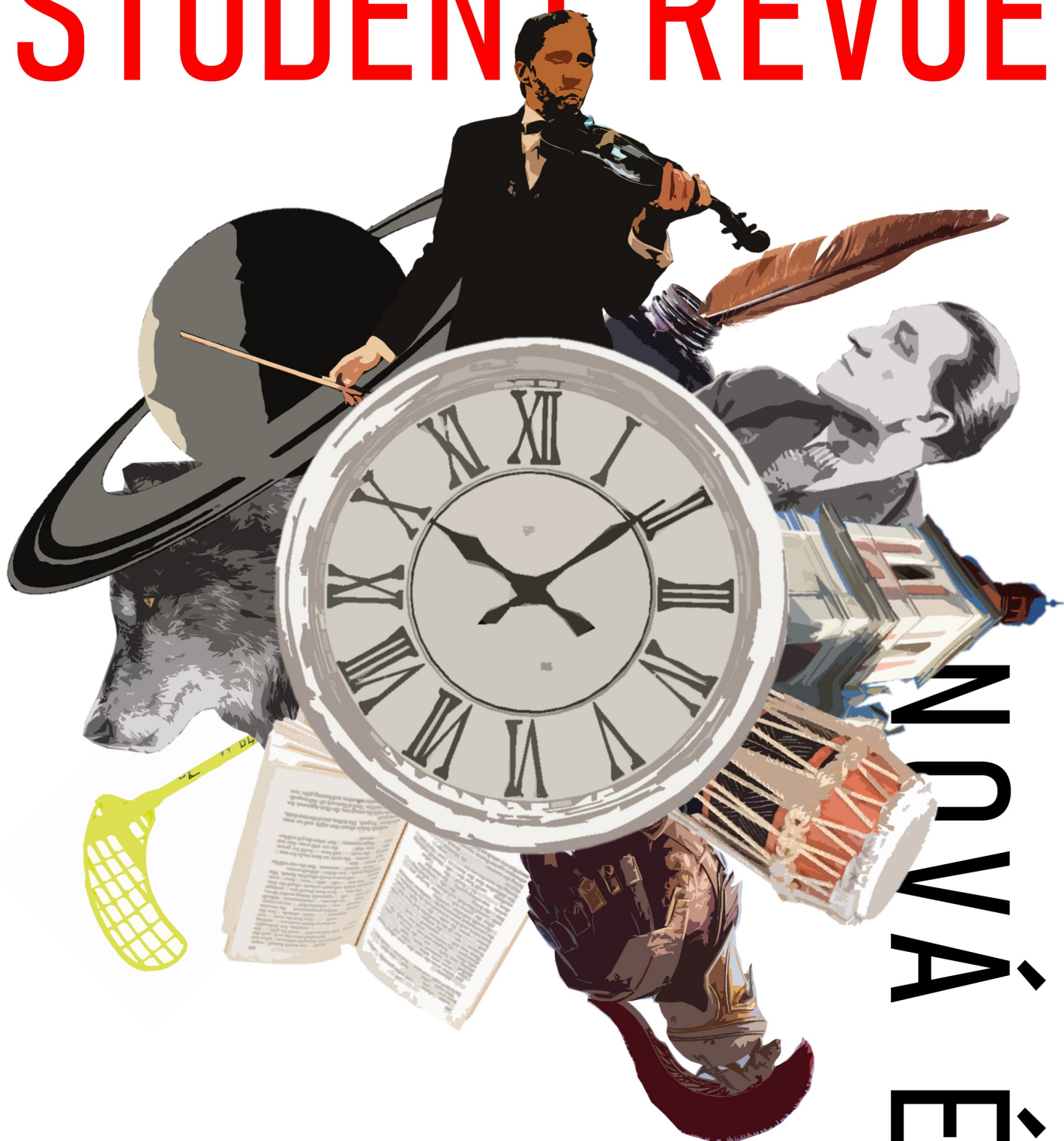

ZÁŘÍ/ŘÍJEN

STUDENT REVUE

NOVÁ
ÉRA

STROJEM
ČASU

ROZHOVOR
S NOVÝM
ŘEDITELEM

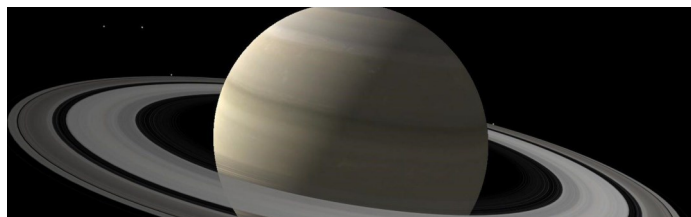
NOC
LITERATURY

ROZHOVOR S MGR. PETREM DOSTÁLEM

STR. 4

STR. 9

STROJEM ČASU

- VLADIMÍRE HOLANÉ

A ZNOVU VÁM

STR. 14

STR. 18

ROZHOVOR S DR. JOSEFEM PEKAŘEM

STR. 28

RECENZE: PES BASKERVILLSKÝ

STR. 22

CAPOEIRA

OBSAH

Milí čtenáři,

s novým školním rokem přichází, troufám si říct, tradiční dvouměsíční vydání školního časopisu *Student revue*, které, jak jste si jistě všimli, změnilo šéfredaktora spolu s konzultantem, kterým je pan profesor Futtera. Prvním jmenovaným je má osoba, Karel Schamberger. Časopis dostávám do rukou ve špičkovém stavu a věřte, že budu chtít laťku našich listů pozvednout, jak jen to půjde. Věřím, že budujeme velice silnou a mladou redakci, která by mohla u časopisu zůstat poměrně dlouho. Zároveň mi

dovolte poděkovat bývalé redakci, ze které pocházím, a jmenovitě Kláře Markové a paní profesorce Věře Janečkové, protože nám předaly časopis ve výborném stavu. V čísle shrnujícím první dva školní měsíce se dočtete o novém panu řediteli nebo o kroužcích na našem gymnáziu. Taktéž máme mnoho oborových článků, takže mi nezbývá než Vám popřát ničím nerušené čtení.

**Za redakci *Student revue* Karel Schamberger
šéfredaktor**

Milé čtenářky, milí čtenáři,

až se na nás za měsíc a kousek přiřítí tsunami tisíckrát viděných pohádek, podívejte se po tisíci první na *Třetího prince*. Panovník tam se státnickým patosem vysvětluje svým synům, že vládnout se dá buď špatně a krátce, anebo dobře a dlouho. Jako student tohoto gymnázia jsem zažil zakládání několikera školních časopisů, které po několika číslech zase zanikaly, a další rok se začínalo odznova. Přitom ty časopisy nebyly vůbec špatné (jen vypadaly úplně jinak: byly tištěné na černobílé tiskárně na sekretariátu a šéfredaktor jednoho z nich se jmenoval Michal Bělka a byl to student 5. O), „jen“ se někam poděla počáteční energie, entuziasmus, snad i inspirace... Ve srovnání s tím je *Student revue*, vydávaná nepřetržitě –

v dobách zdraví i nemoci, míru i války – od roku 2017, naprostý unikát. Dovolte mi proto, abych na tomto místě vysekl hlubokou poklonu všem jejím šéfredaktorům od Tomáše Suchého až po Kláru Markovou, členům redakce, příznivcům a přispěvatelům a v neposlední řadě kolegyni Janečkové, kteří se podíleli na chodu redakce a životě periodika. Navázat na ně, udržet nastavenou úroveň a snad časopis zase o trochu posunout je velká výzva. Držte nám palce, abychom ji zvládli. A hlavně: čtěte nás, chvalte, když si to zasloužíme, ale také kritizujte (když si to zasloužíme). Dobrý časopis se nepíše kvůli polechtání zbytnělého ega členů redakce, ale kvůli Vám, čtenářům. A my opravdu chceme být dobrý časopis!

Ladislav Futtera

GRAFIKA: DANIEL KRÍSTEK LOGO: TOMÁŠ JEŘÁBEK FOTOGRAFIE: MAGDALENA REJMONOVÁ
KRESBA: EVA KRÁKOROVÁ

ROZHOVOR S

MGR. PETREM DOSTÁLEM

AUTOR: BEA FILIPI, VĚRA BOČKOVÁ, KAREL SCHAMBERGER

Je prototypem moderního profesora. V každém žákovi vidí potenciál a myslí si, že je jen otázka času, kdy student svůj talent objeví. Cituji nového pana ředitele gymnázia Dr. Josefa Pekaře: „Naším úkolem je vytvářet takové podmínky, aby se mohl talent dětí rozvíjet.“ U rozhovoru vítám nového pana ředitele, magistra Petra Dostála.

Jaké budou první kroky pro ty „ideální podmínky“ na našem gymnáziu?

Ty podmínky se dají rozdělit do dvou částí. Určitě materiální podmínky, které posouvají výuku, což teď doufám při přestavbě moc nepocítujete, i když ten hluk je výrazný. Úkol ředitele „domovníka“ je, aby škola byla smart, aby vám napomáhala při výuce, tak to je první úkol. Druhá věc je zajištění kvalitních pedagogů. A chceme, abyste byli motivováni a měli jste tu co nejlepší vzory.

Pane řediteli, v oboru jste už přes 20 let, což znamená, že vás práce opravdu naplňuje. Kdy přišel ten impuls, proč jste si řekl: „Já chci být ve školství?“

Ten impuls přišel po maturitě, když jsem si s nejlepším kamarádem řekl, já chci dělat češtinu. Asi to nebylo úplně na prvním místě, tam byla jiná vysoká škola, která se nepovedla. Takže jsem se přihlásil na pedagogiku obor český jazyk a občanská a rodinná výchova a zůstal jsem u toho přes 20 let.

S naším gymnáziem jste spojen vlastně po celou profesní kariéru. Co vás přivedlo z rodné Vysočiny?

Za vším hledejte ženu, takže mě sem přitáhla manželka. Já mám rád také hory, takže jsem byl chvíli na Gymnáziu ve Vrchlabí, ale nakonec láska mého srdce vyhrála.

Proč jste se tedy rozhodl vrátit se zpět na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře, a co vás před několika lety vedlo k přestupu na Magistrát města MB?

Já jsem odcházel tady z gymnázia po dvaceti letech a dvacet let je dlouhá doba. A přišel moment trošičku vyhoření. Chtěl jsem vyzkoušet něco nového, něco jiného, takže jsem šel dělat na město vedoucího odboru školství. Tam jsem se věnoval základním školám, mateřským školám, spadalo pode mne i městské divadlo, knihovna, vlastně i sport se do toho počítá, dotace sportovním organizacím, takže to bylo celkem zajímavé. Nicméně během těch tří a půl let, které jsem byl mimo, jsem byl neustále v kontaktu s kantory, s panem ředitelem a neustále jsem se nějak zajímal o gymnázium.

Myslíte, že jste na magistrátu města MB načerpal nové zkušenosti, co se týče managementu a organizace velkého kolosu?

To je nová zkušenost. Já jsem od toho roku 2000 byl tady na gymnáziu. Od roku 2006 jsem byl zástupcem ředitele, takže jsem se tady podílel na řízení školy. Pak jsem šel na magistrát, a tam je to o jiném typu školství, minimálně mi to dalo obrázek o základních školách tady v Mladé Boleslavi, jaké jsou jejich potřeby, co vlastně řeší dennodenně. Potřeby tohoto gymnázia jsou trošičku odlišné těm základním školám. Jo, i ta skladba žáků je trošičku jiná než tady na gymnáziu.

Jak by podle Vás mělo vypadat ideální prostředí k efektivní výuce studentů?

No, tak efektivní... Aby to bylo tak, abyste si toho co nejvíce odnesli a zároveň vás to bavilo, a abyste to potom nějakým způsobem použili. I když u gymnázia je to takové dvojsečné. Hlavní smysl té školy je příprava na vysokou školu. Vždy se setkávám s názorem studentů, že tady dělají spoustu věcí, které v životě nebudou potřebovat, že to je hodně akademické prostředí. Na druhou stranu vždycky říkám, čím víc toho umíte, tím víc si v životě budete moct vybírat a otevírá to prostory. Tady existoval, a doufám, že v tom budeme pokračovat, zajímavý projekt Významní absolventi gymnázia. Když se začtete do těch medailonků, tak zjistíte, že spousta těch lidí chtěla dělat v životě úplně něco jiného, a díky tomu, že měli takovou pestrou škálu znalostí, tak se mohli dostat k něčemu, co vůbec nepředpokládali, že budou dělat. Například bývalá ředitelka automotodromu v Brně.

Kdybyste teď měl před sebou studenta, který o našem gymnáziu nebude nic vědět, jak byste mu naši školu ve zkratce představil?

Jsme tradiční škola, která má vychované studenty. Škola se z těch studentů snaží vytvářet lepší lidi s velkým penzem znalostí. Určitě naše škola není pro každého. Jsme škola, která je náročná a vyžaduje větší úsilí, než vyžadují ostatní školy.

Mezi vaše oblíbené záliby patří zejména sport. Budete pozorovat mladé sportovní hvězdičky na našem gymnáziu, převážně pak tedy vaše oblíbené tenisty a lyžaře?

Určitě. V pátek začínám s kroužkem florbalu a já beru sport jako nějakou formu odreagování od učiva.

Plánujete podporovat žáky, kteří už vědí, kam směřují, a budou mít i jiné mimoškolní aktivity?

Momentálně jsem dával vzdělávací plán studentovi, který bude studovat nultý ročník vysoké školy. Ta podpora musí být vlastně oboustranná, takže to musí dávat smysl škole a samozřejmě tam musí být impuls ze strany žáka.

Jak jste zatím s chodem naší školy spokojen a co Vás tu nejvíce překvapilo?

Jsem spokojen, ale kdybyste tady byli na konci srpna, tak byste viděli nás, vedení, jak jsme plni nervů, řešili jsme, jak ta škola vypadá. Tady bych chtěl rozhodně poděkovat i uklízečkám a vlastně těm pracovníkům, které vy moc nevnímáte. Oni dali školu do pořádku tak, že v září jsme mohli zahájit. Vězte, že den před začátkem školy jsem tomu ještě úplně nevěřil. Takže spokojenost. Uvidíme, jak to bude teďka pokračovat s tou stavbou dál, to je běh na dlouhou trať. Až na podzim 2023 by mělo být všechno hotovo, tak doufejme, že se to všechno podaří.

Jaké vidíte v chodu školy rozdíly od doby Vašeho odchodu a nyní? Jsou například viditelné nějaké dopady online výuky na vzdělávání a úspěšnost žáků?

Určitě veliký klobouk dolů před tím, co tady dokázali pedagogové, včetně vedení, co se týká online výuky. Já jsem to řešil na úrovni základních škol a myslím si, že tam se s tím poprali trošičku hůře. Tady opravdu všichni kantoři na sobě zapracovali. Classroom, Meety, všechno tady fungovalo, myslím, velice nadstandardně, a když jsem si četl nějaké statistiky, kolik dětí nebo studentů jako by propadlo sítem online výuky, jako že se třeba nezúčastnili, tak to bylo opravdu mizivé procento. Takže klobouk dolů i před vámi samozřejmě. Má to dopady na třídní kolektivy – hory, maturitní plesy, nic takového tady nebylo, a to si myslím, že utváří školu a život. Vy jste byli v pondělí v divadle, předpokládám? Tak je to úplně jiný zážitek, když tam máte celou školu, všichni vaši spolužáci tam jsou. Tak to si myslím, že je to, kam by škola měla směřovat, aby se držela pohromadě. Tady bych chtěl pochválit Markétu Lindákovou, s kterou jsem už spolupracoval, když jsem byl na magistrátu, protože mi pomáhala v některých věcech – distribuce dezinfekce a tak dále, takže si myslím, že máte velmi dobrou předsedkyni v parlamentu. Příští týden se máme sejít, abychom vymysleli, co bychom dělali dál.

Podporujete přidání online prostoru, jako je například Classroom? I v tuhle chvíli se pokračuje v jeho užívání, tak zda podporujete nějaké začlenění toho online světa více, než bylo do téhle doby?

Já jsem vlastně odcházel před covidem ze školy coby pedagog. A teď vyučuji seminář českého jazyka pro maturanty a použil jsem Classroom. Myslím si, že je to výborná věc, kterou můžete zlepšit a zefektivnit tu komunikaci mezi studenty a kantorem. A myslím si, že většina kantorů to používá dodnes a běžně. A i komunikace v rámci různých týmů školy probíhá v tomhle online prostředí.

Jaký je Váš pohled na nynější situaci v českém školství? Myslíte si, že jsou potřeba nějaké radikální změny?

Nevím, jak je to s penězi. Každý typ školy má jinou potřebu. Základní škola potřebuje peníze nějak účelově dané, mateřská, my – střední, gymnázium potřebuje jiné peníze, střední odborná potřebuje jiné peníze. Takže ty potřeby jsou velmi rozdílné, nedokážu říct, jestli jsou někde ti zřizovatelé lepší, či horší. Jestli dávají víc peněz. My jsme v tomhle vděční Středočeskému kraji, který nám pomohl v té rekonstrukci. Půjde o skoro 150 milionů. Teď je to na 120, ale ono to kvůli různým úpravám bude ještě naskakovat. Za zřizovatele jsem v tento moment rád, za ten jeho příspěvek. Co se týče změn, hlavním tématem jsou maturitní zkoušky a přijímací řízení. To je velmi zkostnatělé, myslím si, na jednadvacáté století. Podáváte papírové přihlášky, ty se různě vyměňují mezi školami, stejně tak je to s maturitou, kdy se skenují. To není úplně adekvátní, tam si myslím, že by změny měly přijít. Zatím jsou avizovány, jestli se to povede naplnit, to je otázka.

Co si myslíte, že pro Vás bude v tomto školním roce největší výzvou?

Já mám pořád v hlavě tu rekonstrukci, vím, že to není to nejdůležitější pro vás, ale byl bych spokojený, kdyby se povedl nastartovat studentský život. Mám tím na mysli akademie, aby se uskutečnily plesy, třeba se domluvíme tady s Markétou, že se vrátíme k nějakým gymplod festivalům a studentským dnům. Výzva je, abychom se vrátili k normálu a nastartovali jsme život, který k tomu studiu patří. Není to jenom o škole.

Máte nějaké rady pro žáky našeho gymnázia, které by jim pomohly ve studiu a inspirovaly ke vzdělávání?

Já si myslím, že je dobré si uvědomit při studiu, že jakákoliv zkušenost, třeba i špatná, dokáže člověka nějakým způsobem posunout. To znamená taková rada: „Co tě nezabije, posílí.“ Vždy se z toho snažit vzít pro sebe něco pozitivního. I třeba nějaká pětka může ve finále znamenat daleko více než nějaká jednička. Já si vzpomínám, že jsem zažil tady jednoho maturanta, který u mě paradoxně obrovsky stoupl v ceně. Tím, že on neudělal maturitu a přišel se potom omluvit za to, že neuspěl. A já jsem říkal, ten člověk u mě hrozně stoupl v ceně v tom, že on si uvědomil, že my kantoři za něj neseme nějakou zodpovědnost, že on neudělal to, co mohl udělat, a přiznal to. Běžnější je, že studenti přijdou a začnou: „Může za to pedagog. Může za to tohle.“ A on začal u sebe. To si myslím, že je důležité u těch lidí, u vás.

Panu řediteli, srdečně děkujeme a přejeme mnoho úspěšných let.

FOTO: KAREL SCHAMBERGER

ROZHOVOR S

MGR. LENKOU CHLADOVOU

AUTOR: TEREZA TURINOVÁ

Kdybyste nemohla být profesorkou, jaké povolání byste chtěla vykonávat?

Toto je velmi těžká otázka, ale hodně by mě lákalo cestování, takže bych ráda byla cestovatelkou.

Jak se vám líbí na gymnáziu?

Moc se mi tu líbí, jsou tu prima studenti a práce mě naplňuje, takže je to tu příjemné.

Jaká je vaše nejoblíbenější barva?

Moje nejoblíbenější barva je červená, protože v sobě obsahuje temperament a energii.

Máte domácí zvířátko?

Ano, mám dvě kočky: jednoho kocoura a jednu kočku.

Kdybyste nemohla učit matematiku ani hudební výchovu, který předmět byste chtěla učit?

Rozhodně anglický jazyk. Toto bych využila i k předchozí otázce, kdybych nemohla být profesorkou na této škole.

Kde jste pracovala dříve?

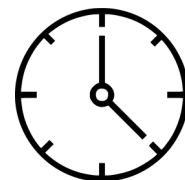
Posledních deset let jsem pracovala na osmiletém gymnáziu v Mladé Boleslavi.

FOTO: MAGDALENA REJMONOVÁ

STROJEM ČASU AŽ NA SAMOTNÝ POČÁTEK

AUTOR: MATĚJ NOVÁK

JE TO PTÁK? JE TO LETADLO?

Ne, je to nejmodernější zařízení vyslané mimo naši planetu – ano, bavíme se o poměrně mladičkém Teleskopu Jamese Webba (v mnoha článcích také zmiňovaným pod zkratkou JWST), teleskopu ležícím zhruba 1,5 milionu kilometrů od Země, na bodu zvaném L2, bodu, který je na místě rovnováhy přitažlivých sil Země a Slunce.

„Doručení“ Teleskopu na zmíněné místo ovšem předcházela přinejmenším rozvleklá historie, nejkrasnější zmínky pochází ještě z období před Hubbleovým teleskopem. Vývoj začíná ale až v roce 1996 pod jménem New Generation Space Telescope, tehdejší verze teleskopu má 8metrové hlavní zrcadlo a stojí „pouhých“ 500 milionů USD.

Nynější název dostal za 6 let po administrátorovi NASA v letech hlavního

*James Webb, administrátor NASA
v letech 1961-1968*

souboje se SSSR Jamesi Webbovi. Touto dobou, v roce 2002, bylo plánováno vypuštění na rok 2007, což se očividně nepovedlo a plánované vypuštění muselo být odloženo dokonce 8x, než se tak stalo 25. prosince 2021.

Tento superstroj pracuje převážně ve sféře infračerveného světla, což mu umožňuje vidět objekty nejvzdálenější a nejstarší. To všechno díky vlastnosti světla a rozpínání Vesmíru, kdy se přicházející světlo posouvá do infračerveného spektra. Rovněž může IR světlo lépe procházet vesmírným prachem a plynem. Zvládne i lépe pozorovat objekty chladnější (jelikož každé zahřáté těleso vyzařuje právě toto záření). Jediným minusem je fakt, že musí být daleko od Země jakožto zdroje tepla, a to kvůli narušování přijímaných dat. Proto je vzdálený již zmíněných 1,5 mil. km.

Jeho krásám a schopnostem odpovídá i cena, místo plánovaných 500 mil. dolarů nakonec stál astronomických 10 mld. dolarů, a to se ještě k tomu zmenšil! Původní plocha zrcadla měla být 64 m², nyní jeho plocha zabírá 25,4 m².

ALE PROČ VŮBEC?

Všechno zatím zní velice slibně, ale proč vůbec? K čemu se dalo tolik dolarů, za jakým účelem? Účel je více než prostý, a to je pokrok. Pokrok v porozumění ranému tvoření a fungování vesmíru.

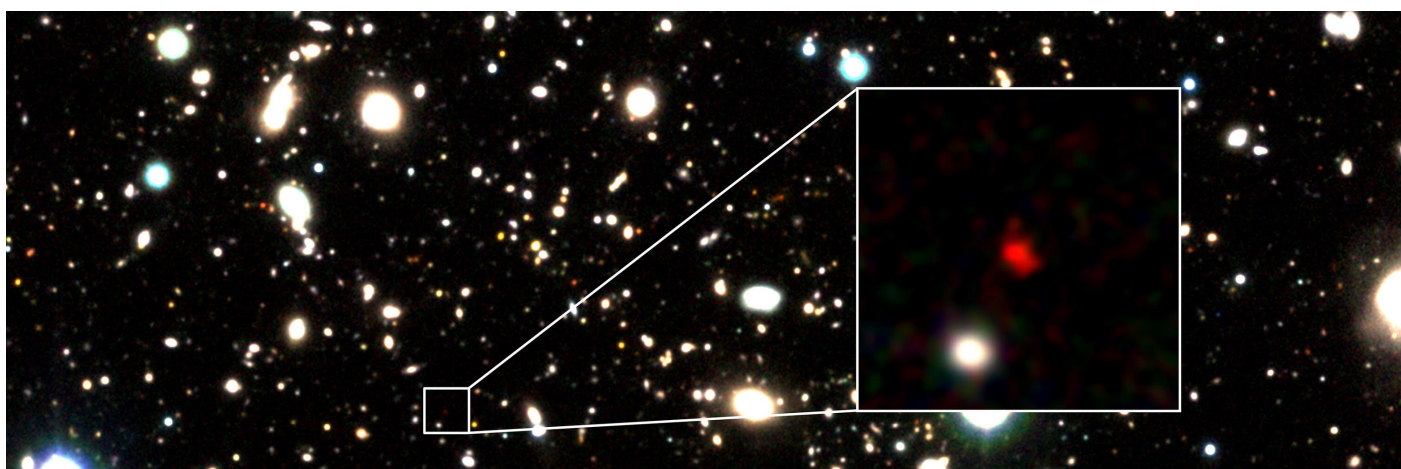
Ostatně kvůli tomu se vědci rozhodli pro využití IR světla. Má zkoumat vesmír hned po prvních několika milionech let, má pomoci poodhalit vývoj a vznik prvních planet, hvězd a galaxií.

GALAXIE STARÁ TÉMĚŘ JAKO NÁŠ VESMÍR

Veledílo společnosti NASA má za sebou pro mě, a i pro celou řadu vědců, veliký úspěch. Jak?

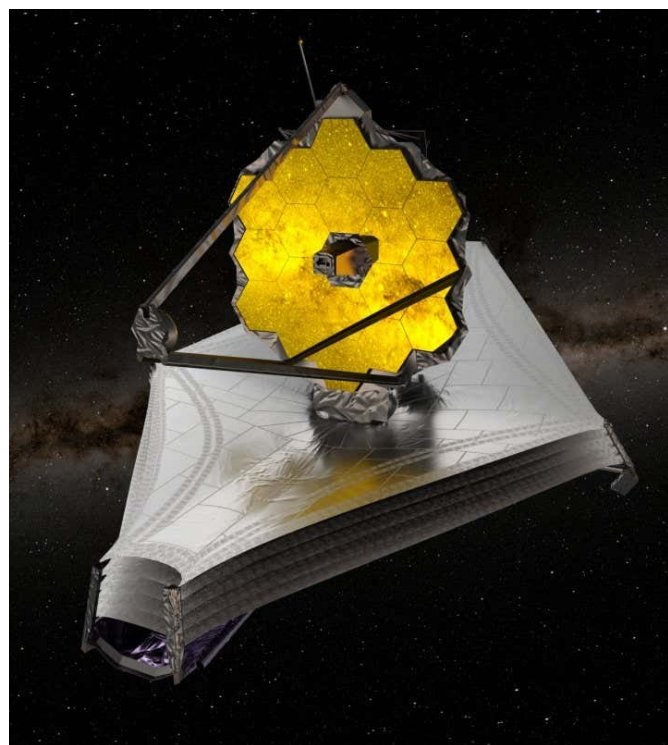
Díky pozorování v IR spektru se mu podařilo objevit galaxii s červeným posunem 20. Co to tedy znamená? Tato galaxie by měla být ve shluku galaxií s „básnickým“ jménem SMACS J0723, vzniknout měla už 200 milionů let po Velkém třesku. Jedná se tedy o nejstarší zatím známou galaxii. Rovněž se mezi úspěchy teleskopu může řadit spousta galaxií vzniklých přibližně okolo 400 milionů let po Velkém třesku. Jak je vidět, tak svou práci zvládá na jedničku.

Galaxie ve shluku SMACS J0723, nejstarší nalezená galaxie vůbec

MALÝ KROK PRO ČLOVĚKA...

Z mého pohledu jde rozhodně o veliký skok vpřed oproti jeho předchůdci, Hubbleovu vesmírnému dalekohledu. Každý den se na nás hrnou spousty úspěchů a objevů, které byly dodnes považovány za něco sci-fi. Ať už jde o pozorování prachových prstenců hvězd vzdálených miliardy světelných let od nás, či vyhledávání a dokumentování neuvěřitelného množství nejrůznějších galaxií. Věřím, že v blízké i daleké budoucnosti nás nepřestane Vesmírný dalekohled Jamese Webba fascinovat. I přes neočekávaně silnou srážku s mikrometeoritem nebo poruchu způsobenou nadměrným třením funguje teleskop stále excelentně a počítá se, že stále stejně excelentně bude fungovat ještě dalších 20 let. Dalším zprávám a novinkám o pokroku v astrofyzice tedy naštěstí neunikneme, a i přes jistou míru zveličování získaných dat se bude podle mě jednat o jeden z nejprůlomovějších strojů všech dob.

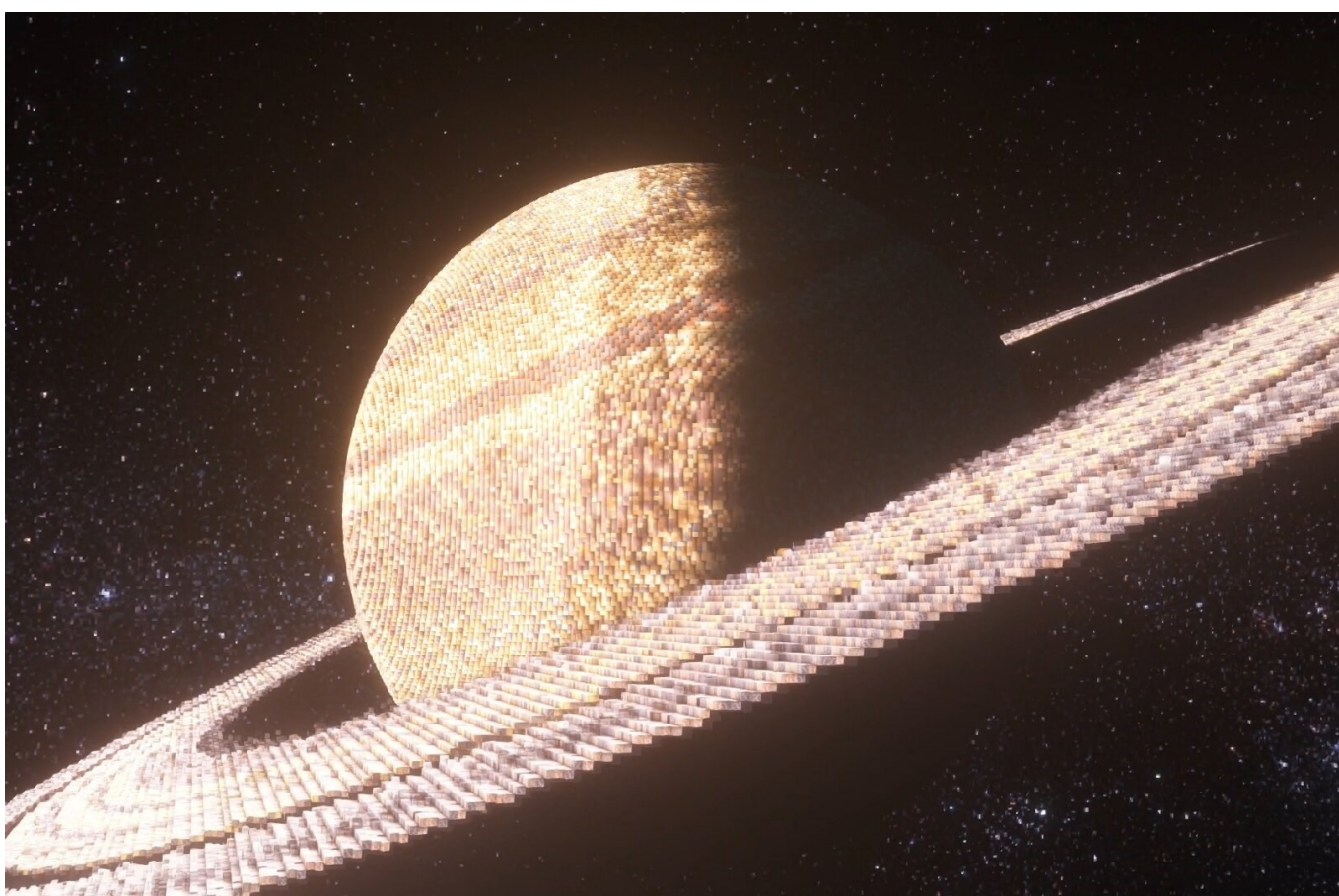

3D model Teleskopu Jamese Webba

JEDNA KOSTKA VLÁDNE VŠEM.

Je poměrně známo, že naše škola má vřelý vztah ke hře Minecraft, soudě podle vlastnictví propracovaného školního serveru, nu, a já mám vřelý vztah k astronomii, proč to tedy neskloubit? Něco podobného si možná řekl i 18letý content creator a hráč Minecraftu Christopher Slayton předtím, než vytvořil, a teď pozor, celý známý, kostičkový, virtuální vesmír. Je jasné, že 1:1 to asi úplně nebude, ale i tak bych řekl, že realizace

takto náročného tématu je úctyhodná. Už jen proto, že se Christopherovi povedlo věrně replikovat Zemi, Saturn, černé díry, Slunce a mnohé další. Projekt mu zabral něco málo přes měsíc a půl a vše zdokumentoval na svém YouTube kanále ChrisDaCow. Ted' už jen čekám, až se našim stavitelům povede nový, podobně úžasný úspěch.

Minecraftově pojatá replika planety Saturn, i se svými typickými prstenci

KROUŽKY A ZÁJMOVÉ AKTIVITY VE ŠKOLNÍM ROCE

2022/23

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK, BARBORA ŠVEJDOVÁ

Se začátkem roku jde ruku v ruce téměř neodmyslitelně výběr kroužků nebo zájmových aktivit. Někdo má jen jeden kroužek, kterého se nechce vzdát, jiní mají aktivit tolik, že musí přemýšlet nad organizací týdne, aby jim zbylo alespoň trochu volného času. A věděli jste, že na našem gymnáziu je také mnoho různorodých kroužků a zájmových aktivit, mezi kterými si každý najde to svoje, a navíc ani nemusí po škole

chodit nikam daleko? My to víme, a proto jsme se rozhodli některé z letos otevřených kroužků navštívit a na vlastní kůži vyzkoušet.

Ne u všech kroužků se bohužel naplnila požadovaná kapacita 11 dětí. Některé se z toho důvodu nebudou realizovat vůbec, ale jiné aktivity fungovat budou, akorát s trochu odlišnou formou, a to buď jako doučování, nebo zájmová aktivita.

SPORTOVNÍ KROUŽKY

Sporty v letos otevřených kroužcích převažují – na naší škole naleznete kroužek florbalu, sportovní gymnastiky, můžete navštěvovat Power Yogu a Pilates a zkusit si kondiční cvičení.

Kroužek florbalu se realizuje v hale, gymnastika se schází v gymnastickém sále a kondiční cvičení s Power Yogou se pořádá ve fitku a zrcadlovém sále.

Název kroužku	Den schůzek	Čas schůzek	Vyučující
Florbal	pátek	14:20–15:55	Mgr. Petr Dostál
Kondiční cvičení	úterý	16:05–16:50	Mgr. Lenka Hrdličková
Power Yoga, Pilates	středa	od 14:20	PaedDr. Jindra Bártová
Sportovní gymnastika	pondělí	16:00–17:30	Mgr. Lenka Hrdličková

HUDEBNÍ KROUŽKY

Mezi dva hudební kroužky patří školní orchestr a pěvecký sbor LYRA. Oba kroužky mají dlouholetou tradici. V jejich rámci mohou nadaní muzikanti rozvíjet svůj talent, zkusit si sborové

zpívání anebo jaké je to hrát v orchestru. Hudební kroužky každoročně vystupují na vánoční akademii a během roku se účastní i jiných akcí.

Název kroužku	Den	Čas schůzek	Vyučující
Studentský orchestr	středa	7:00–7:45	Mgr. Lenka Václavíková
LYRA	středa	14:20–16:00	PaedDr. Zdeňka Kuhnová

LITERÁRNÍ, DRAMATICKÉ A DĚJEPISNÉ KROUŽKY

Mezi tuto skupinu kroužků patří tvůrčí psaní, kde žáci tvoří a vymýšlejí příběhy a další literární výtvary, a každá hodina je doprovázena i novým naučným tématem. Na dramatickém a recitačním kroužku se zájemci učí hereckým dovednostem, připravují různá vystoupení, jako byla například naučná scénka o dr. Josefu Pekařovi (viz článek na str. 18), a v rámci dějepisného kroužku žáci

objevují zákoutí naší historie nebo se na minulé hodiny například vydali do mladoboleslavského archivu. Letos se bude kroužek dějepisu zabírat novodobou historií a rozvíjet tak témata, ke kterým se v běžných hodinách nedostaneme. V neposlední řadě sem patříme i my, redakce Student Revue, jakožto autoři článků ze školního časopisu.

Název kroužku	Den schůzek	Čas schůzek	Vyučující
Dramatický a recitační kroužek	pátek	14:20–15:55	Mgr. Zdeňka Šeřáková
Historický klub	středa	14:20–15:20	PhDr. Ladislav Futtera
Školní časopis	pátek po domluvě	11:40–12:25	PhDr. Ladislav Futtera
Tvůrčí psaní	po domluvě	po domluvě	PhDr. Adam Krupička, Ph.D

TECHNICKÉ A VÝTVARNÉ KROUŽKY

Jedinou technickou aktivitou, která momentálně funguje, je v letošním roce poprvé otevřený kroužek modelování a 3D tisku, při kterém se studenti učí základy modelování v programu Fusion 360 a většinu svých výtvorů si následně sami vytisknou na školní 3D tiskárně. Dle zájmu

se možná otevře kroužek programování mikroprocesoru, který by byl tedy druhým technicky zaměřeným kroužkem na naší škole. Další tvůrčí zájmovou aktivitou je malba, při které zájemci můžou zkoušet nové techniky a po škole si malováním odpočinout.

Název kroužku	Den schůzek	Čas schůzek	Vyučující
3D modelování a tisk	středa (jednou za 14 dnů)	14:20–15:55	Mgr. Jarmila Nováková
Malba	středa	14:20–17:30	Mgr. Petr Hošek
Programování mikro-procesoru	po dohodě	po dohodě	Ing. Josef Bareš

KROUŽKY JAKO PŘÍPRAVA K MATURITÁM

Pro maturitní ročníky se letos otevřely i kroužky, které mají naše nejstarší studenty připravit

k maturitě. Konkrétně se jedná o doučování matematiky a kroužek chemie.

Název kroužku	Den schůzek	Čas schůzek	Vyučující
Chemie pro maturanty	středa	14:20–15:20	Mgr. Hana Holubářová
Matematika pro maturanty	středa, pátek	14:20–15:50	Mgr. Dana Cymorková

A ZNOVU VÁM -

VLADIMÍRE HOLANE

AUTOR: ELIŠKA TONDOVÁ

STOPY BÁSNÍKA, MISTRA EXPERIMENTÁLNÍ REFLEXIVNÍ POEZIE,
PŘEKLADATELE, ALE PŘEDEVŠÍM ČLOVĚKA PŘINÁŠEJÍCÍHO SVOJI
VLASTNÍ PROSTOTU V OBRAZECH NEUSTÁLE SE VYVÍJEJÍCÍCH
A SPOJUJÍCÍCH, STOPY VĚČNÉHO, ROZPORUPLNÉHO VLADIMÍRA
HOLANA.

16. září tomu bylo přesně 117 let od narození jednoho z nejosobitějších českých básníků. Pražský rodák však na počátku života strávil ve víru velkoměsta pouhých 6 let, než se jeho rodiče rozhodli přestěhovat do Podolí u Bělé pod Bezdězem, pro naše gymnázium nedaleké oblasti. Otec tehdy začal zastávat pozici správce tamější výroby na papír a lepenku, v níž mimo jiné pracoval po svých studiích i Ladislav Fuks, autor známých románů Spalovač mrtvol či Pan Theodor Mundstock. Toto období se stalo pro Vladimíra Holana velmi klíčovým, neboť vzpomínání na dětství, na kraj Karla Hynka Máchy a přírodu s ním neodmyslitelně spjatou s sebou nosil po celý život. „To dětem nikdy nestačí odpověď... Hrajou si například se skříní tajemství a odnesou nakonec ten její klíč do sebe.“ (Nokturnál) Právě dětství vnímal jakožto základní kámen života, jakožto volnost, čistotu a okamžik s ničím nezaměnitelný pro jeho bezprostřednost. A byl si vědom,

že i ono jednou pomine – právě proto vzrůstá jeho vzácnost, proto nabývá nezaměnitelnosti a nevyhnutelnou dospělost jako by přehlušila touha po cítění návratu dětského světa. Bydleli v továrně, z dálky připomínající činžovní dům, kousek od ruchu vlakového nádraží spolu s dalšími zaměstnanci papíren. Ve své paměti se často navracel k procházkám bělskými lesy až na Bezděz přes borovicové háje plné písku, jimiž se toulal povětšinou sám.

BOROVICE

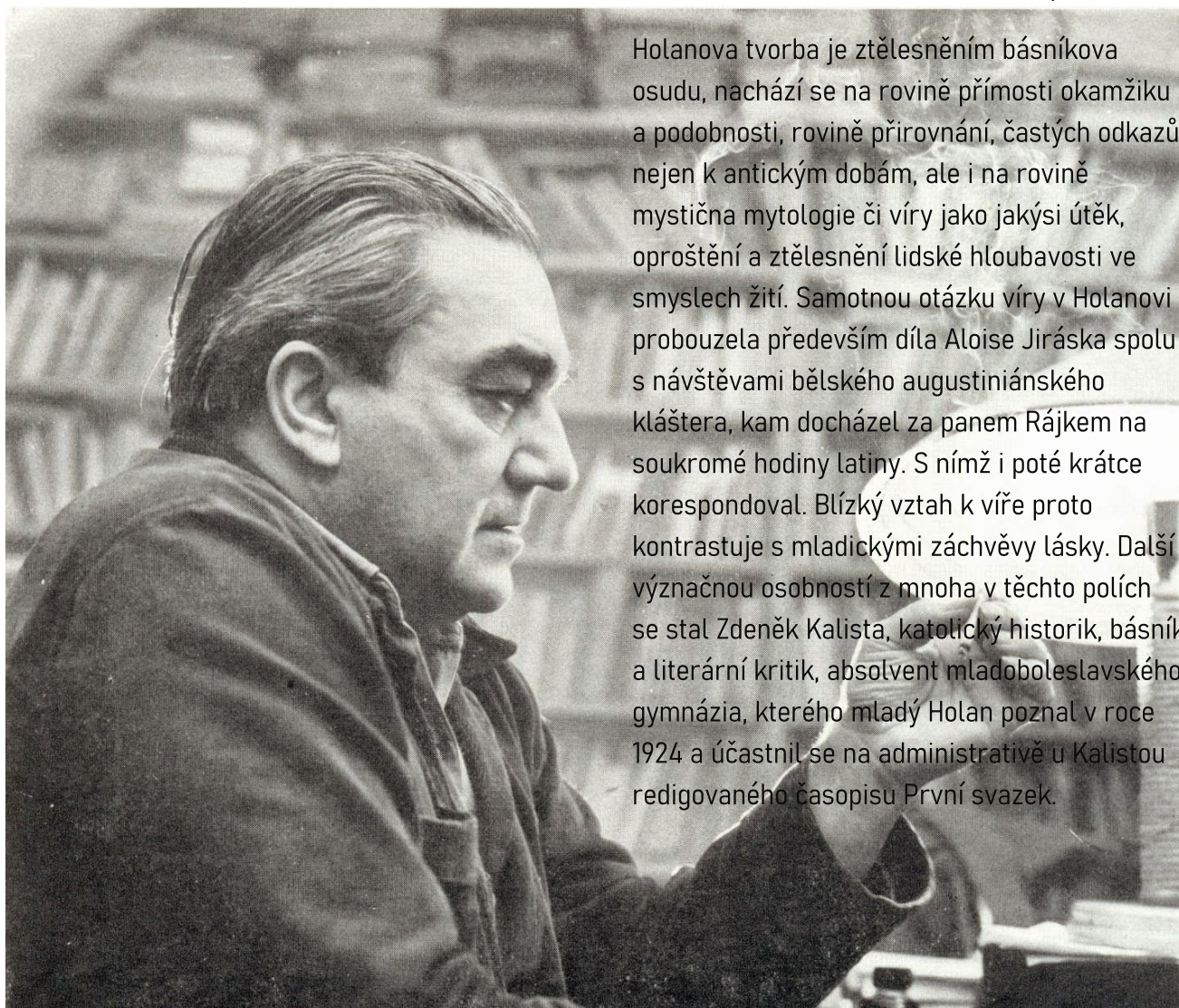
*Jak je krásná ta stará borovice vejmutovka
na kopci tvého dětství,
které jsi dnes zase navštívil...
Pod jejím šuměním vzpomínáš svých mrtvých
a přemítáš, kdy dojde na tebe.
Pod jejím šuměním je ti,
jako bys dopsal poslední knihu
a měl teď mlčet a plakat,
aby rostlo slovo...*

*Co byl tvůj život?
Opouštěl jsi známé pro neznámé.
A osud tvůj? Usmál se na tebe jen jednou
a tys při tom nebyl... (Les bez stromů)*

Ovšem dětství na tomto již dosti pochmurném místě poznamenalo Holanovo první střetnutí se smrtí, a to tragická nehoda nejstaršího bratra Jana, jenž spadl do jámy hluboké asi šest metrů

v továrenských prostorách. „Jen když se smíříš se smrtí, pochopíš, že všechno pod sluncem je skutečně nové...“ (Nokturnál) Smrt je v Holanově díle stejně zásadní jako dětství, objevuje se ve smyčkách a repetitivně prochází dílem obměněna. Smrt a její podoby, smrt ztělesněním očí života, smrt soupeřem v našich bojích. Smrt je v jeho slovech odrazem nás samotných, je prostředkem několikerých rozporů, je střepem zrcadel – a co je v zrcadle, je od reality převrácené, a přece její podstatou. Jsou to neodmyslitelně sloučené skutečnosti, a tedy nerozpojitelné obrazy.

Po třech letech na bělské měšťance se vydal na pražské gymnázium a v septimě (1926) vydal první, poetismem proplouvající sbírku – Blouznivý vějíř. V této době začíná objevovat milostná úskalí a přichází mu do života smršť citů k o sedm let starší ovdovělé Sonje Špálové, s níž se seznámil v kruhu literární společnosti.

Holanova tvorba je ztělesněním básníkova osudu, nachází se na rovině přímosti okamžiku a podobnosti, rovině přirovnání, častých odkazů nejen k antickým dobám, ale i na rovině mystična mytologie či víry jako jakýsi útěk, oproštění a ztělesnění lidské hloubavosti ve smyslech žití. Samotnou otázku víry v Holanovi probouzela především díla Aloise Jiráska spolu s návštěvami bělského augustiniánského kláštera, kam docházel za panem Rájkem na soukromé hodiny latiny. S nímž i poté krátce korespondoval. Blízký vztah k víře proto kontrastuje s mladickými záchvěvy lásky. Další význačnou osobností z mnoha v těchto polích se stal Zdeněk Kalista, katolický historik, básník a literární kritik, absolvent mladoboleslavského gymnázia, kterého mladý Holan poznal v roce 1924 a účastnil se na administrativě u Kalistou redigovaného časopisu První svazek.

Po studiích byl zaměstnán v úřadě Všeobecného penzijního ústavu. Tam potkal svoji budoucí ženu Věru Pilařovou neboli Věru Dagny,¹ jak ji rád nazýval a oslovoval, a od sezdání obývali podkroví Hlavovy vily ve Strašnicích. V roce 1948 se manželé přestěhovali na Kampu do Werichovy vily, někdy označované jako Dobrovského domek, kde po emigraci Jiřího Voskovce převzali byt. Sousedské vztahy Wericha s Holanem byly velmi napjaté, neboť v přízemí tvoří introvertní, samotářský Holan a nad ním se dovolává pozornosti komický a nespoutaný Werich. Rozepře daly vzniknout divadelní hře Hadry, kosti, kůže. Do tohoto prostředí se také narodila Holanova dcera Kateřina trpící Downovým syndromem, jež zemřela předčasně 3. dubna 1977.

Skončila válka a Holan se ohradil proti katolické víře, ba dokonce ji přímo odmítl. Miloval ruskou literaturu, Dostojevského, Tolstého, Turgeněva, Karamzina... Přiklonil se ke komunismu a propadl počátečním oslavám osvobození, a tak na jaře 1946 vstoupil do strany. A nezůstal jen u stranické příslušnosti. Šel v krocích svých blízkých přátel Františka Halase i Josefa Hory tvořících o této tematice. Za drobnou zmínku stojí i Vítězslav Nezval, který měřítko značně posunul v roce 1949 se svojí poémou nesoucí název Stalin. V průběhu dvou let vyšly silně

ideologicky laděné sbírky Dík Sovětskému svazu, Panychida, Tobě a Rudoarmějci. Sám Holan v článku Proč jsem se stal komunistou? tvrdí, že počátky jeho přesvědčení sahají již mnohem hlouběji do minulosti.

Proč těžký je tvůj let,

proč se tak pozdíl?

*– Mluvil jsem patnáct let
do zdi*

a zeď tu vláčím sám

ze svého pekla,

aby teď ona vám

všechno řekla... (Nokturnál)

Po čtyřech letech členství však Holan prozřel a vystoupil ze strany pro opadlý zájem a ztracené iluze, aby se mohl navrátit k církvi. Bylo to zapříčiněno především nastolením nových principů a samotnou nechutí z udavačství. Roku 1949 se vedly v Goldhammerově vinárně neshody o epické básni Stalin, při nichž byl i Vladimír Holan, později následkem své přítomnosti na této akci i obohacený o přisouzený zákaz vydávání nových děl spolu s restrikcemi pro distribuci děl starších, a to až do první poloviny 60. let. Započala tehdy Holanova temná doba, kdy se naplno uzavírá do sebe, pobývá pouze na Kampě s občasnými, předem hlášenými návštěvami.

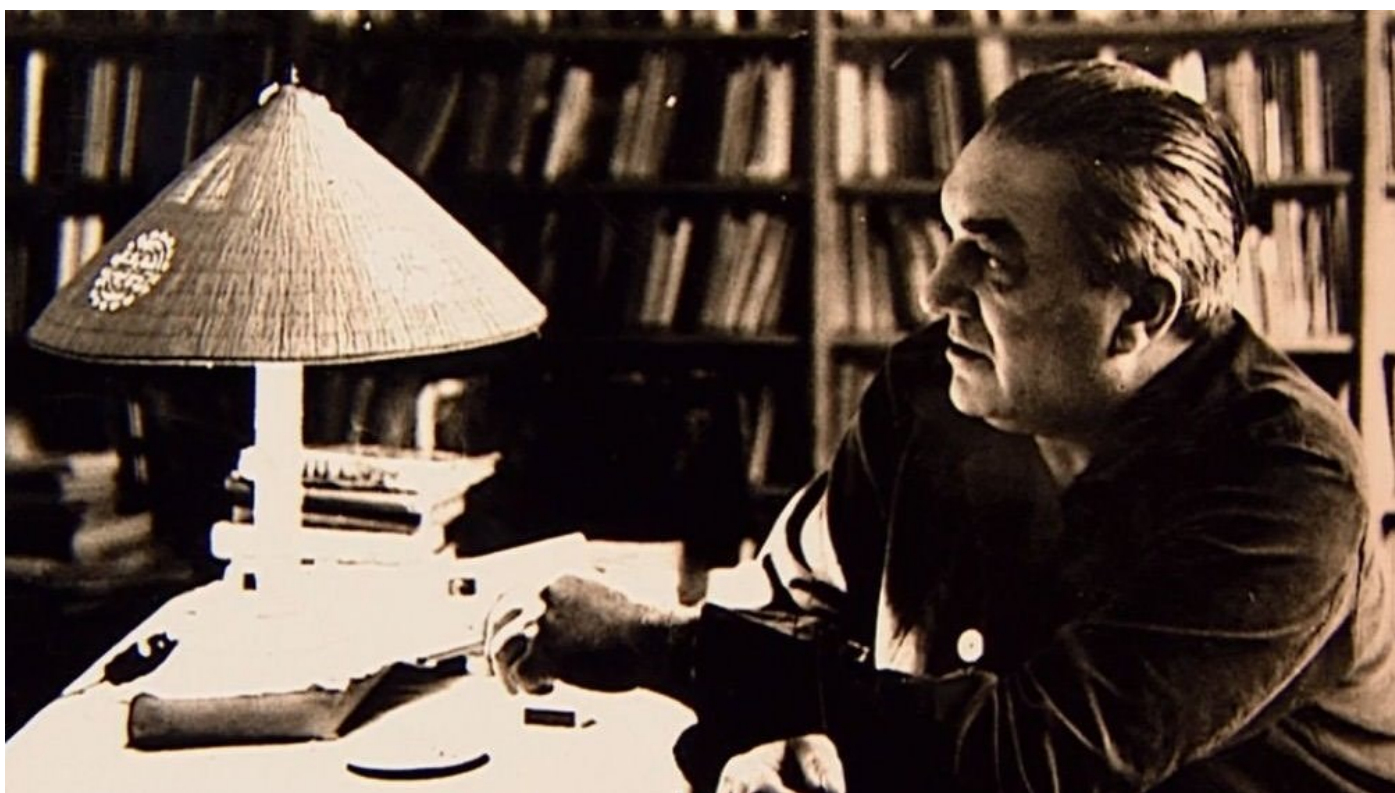
¹hrdinka románu Mysterie od Knuta Hamsuna

Hojně se v porovnání s četností jiných návštěv shledává s editorem Vladimírem Justlem, později sbírajícím jeho dílo i s překlady ku příkladu Rilkeho, Baudelaira, Lermontova anebo čínských básníků, které vyšlo v jedenácti svazcích. Píše jedna ze svých nejsilnějších a nejvrcholnějších děl s názvy Bolest a Noc s Hamletem, do nichž promítá své osamocení, tíživost pocitů a jejich roztříštěnost, jejich války či omezenost v duševních stavech, v neutichající a ustavičné přítomnosti vědomí propadajícího se do propastí a vězení pevných zdí. Završuje tak vlastní abstrakci ztělesněných bolestí z neúplnosti světa a zemřelých přátel mezi milostnou poezií, hlubinnou lyrikou a vznášejícího se odkazu času, prahnutí po věčnosti a poznání. Hovoří nad zklamáním s tragickým Hamletem na vrcholu sebe samého, zatímco se opírá o konečný úděl lidství a jeho rozpor s bytím v časoprostoru hlučného charakteru a ticha nikdy se znovu nevyskytujícího.

POSLEDNÍ?

*To zde je zeď jakoby poslední,
neboť dál se prý nesmí.
Dost vysoká, aby ochránila tajemství,
je přece jen natolik zvetšelá,
že dovoluje trhlinami nahlédnout
a vidět za ní to, co před ní je:
zalesněný svah větru, rezné pole a skřivana.*

*Je-li poznání smrt, co s poznáním
obnoveným smrtí? (Nokturnál)*

Holanovo aktivní básnictví definitivně ukončila smrt dcery Kateřiny. Básník umírá 31. března ve věku 74 let v Praze. V jeho chůzi je cosi, co nutí dívat se vzhůru a zároveň být s to hledět pod sebe, to cosi, co v sobě nosíme, aniž bychom

byli schopni porozumět, kudy se máme nadále ubírat, když jsme si všechno vlastní zpřetrhali a poničili. **A právě tam, přesně na tomto místě začínají stopy básníka Vladimíra Holana.**

BYL JEDNOU JEDEN PEKAŘ...

AUTOR: **JAKUB KŘOVÁČEK, BARBORA ŠVEJDOVÁ**

Je čtvrtek 6. 10. a školní dramatický kroužek se chystá sehrát scénku pro nové žáky našeho gymnázia. Máme možnost se účastnit už generální zkoušky, která se konala druhou vyučovací hodinu, takže v 8:45 vcházíme do auly a usedáme do publika. Nejsme zde sami

– je tu i celá 1. O, která se na generální zkoušku přišla podívat také. Herci zkouší inscenaci, doladují se drobnosti a my s nadšením posloucháme. Před přestávkou ještě stíháme vyzpovídat hlavní postavu – dr. Josefa Pekaře (hraje ho Martin Kredba).

ROZHOVOR S DR. JOSEFEM PEKAŘEM

Jak náročné bylo celé představení nacvičit?

Byla to naše první hra, takže nemám srovnání, ale vše šlo podle plánů. Časově se příprava pohybovala v desítkách hodin.

Byla hra podle nějaké předlohy?

Celý scénář je čistě inspirovaný životem a dílem dr. J. Pekaře, my jsme ho jako kroužek nevytvářeli, napsal ho pan profesor Futtera.

Jak bys charakterizoval dr. J. Pekaře?

Myslím si, že to byl spíš takový klidný člověk, měl rád pivečko, dobré jídlo a byl to skvělý historik.

A ještě poslední otázka: Jak dlouho už chodíš na dramatický kroužek?

Technicky vzato, letos jsem zde už druhým rokem, takže mám za sebou už jeden celý školní rok.

Zvoní na přestávku, herci se odchází převléknout a připravit a do auly už postupně přicházejí všechny čtyři třídy. Opět zazvoní, paní profesorka Šeráková celou scénku rychle uvádí a na jeviště přichází první postavy – nová žačka gymnázia a zkušený student, který ji zasvěcuje do děje. Na jeviště přichází Josef Pekař, ještě jako student se svými kamarády a začíná hra.

Během vystoupení se dozvídáme o jeho těžkém životě během studia, zálibě v hradech a zříceninách, maturitě a později i jeho opětovném návratu na gymnázium jako profesora dějepisu. Celou scénku doprovází občasné vstupy dvou žáků a nechybí ani živá hudba v podobě klavírního doprovodu. Na konci sklízí všichni herci zasloužený potlesk a dramatický kroužek vystřídá pan profesor Futtera, který je autorem celé scénky.

Druhou část třetí vyučovací hodiny posloucháme výklad pana profesora, který doplňuje předešlé vystoupení a přibližuje všem novým studentům život dr. Josefa Pekaře, jeho zásluhy a to, proč naše škola nese jeho jméno. Vše se opírá o historické zdroje, které jsou mimo jiné i v knize vydané k 333 letům gymnázia.

Celá hodina byla velice přínosná, prima a první ročníky čtyřletého studia měly možnost vhlédnout do historie, která se našeho gymnázia týká, a nabyly vědomosti, které nemá většina studentů gymnázia.

VIŠŇOVÝ SAD

V PODÁNÍ MDMB S NÁSLEDNOU BESEDOU

AUTOR: VÍT PACHOVSKÝ

Bylo, nebylo dne 6. 10. 2022, když se v Městském divadle Mladá Boleslav odehrálo „Čechovovo“ drama v režii Petra Mikesky, který je známý tím, že díla nerad zkracuje či upravuje. Představení bylo zajímavé z pohledu diváka, protože se hrálo naopak, což znamenalo, že herci hráli v hledišti, zatímco my jsme byli na jevišti, což Petr Mikeska následně objasnil: „Chtěl jsem využít nádherné prostory našeho divadla.“ To se mu bezesporu povedlo. Třešničkou, nebo spíše višničkou na dortu byla beseda, která se odehrála ihned po odehrání divadla. Herce jsme poznali z jiné stránky života, jelikož normálně je poznáváme na jevišti v rolích jiných postav, zatímco teď byli sami sebou.

Viděli jsme čtyři dějství, kterými je známý právě Anton Pavlovič Čechov. V roli Áni hrála dřívější studentka našeho gymnázia Magdalena

Jirounková, která se se do role vcítala velmi dobře a šila se s ní velmi dobře, jak nám ostatně sama na besedě přiznala. Po zádech nám šel mráz, když jsme slyšeli názvy měst na Ukrajině, která jsou nám teď velice známá kvůli válce na východě, ještě když si uvědomíme fakt, že hra měla premiéru jen pár dní po vkročení ruské armády na ukrajinskou půdu.

Beseda se všemi herci byla velmi zajímavá, jelikož herci byli bezprostřední, vtipní, ale hlavně pravdiví, což ruce diváků ocenily mohutným potleskem. Za zmínku stojí i fakt, že posluchači museli přijít o oběd, jelikož představení trvalo necelé tři hodiny. Už pokácený višňový sad jsme opouštěli s rozporuplnými dojmy. Byli jsme velice spokojeni s divadlem i besedou, avšak před námi byla cesta nudnou hodinou.

PO DLOUHÉ ODMLCE SE ZNOVU VRÁTILA NOC LITERATURY

AUTOR: **KAREL SCHAMBERGER**

Bylo to roku 2016, kdy se ve městě automobilů poprvé udála akce Noc literatury a setkala se s úspěchem nejen u knižních nadšenců. Do roku „předcovidového“, tedy do roku 2019, nabírala na stále větší a větší popularitě a byla stálou a asi nejvýznamnější literární akcí právě v našem

městě. Po covidovém období je Noc literatury zpět hned se šesti knižními novinkami v rukou nejen mladoboleslavských herců. Akce pod hlavičkou městského divadla se vydařila i tentokrát. K vidění bylo několik známých tváří z televize nebo městského divadla.

ROMAN TEPRT

V „domácím“ stánku předčítal na Malé scéně. Herec, který se v mládí zajímal o atletiku, nakonec vystudoval JAMU v Brně.

Na Noci literatury předčítal z knihy Diabolina, která představuje mrazivou grotesku. Románů věnovaných dění v meziválečném Rusku vyšlo i v češtině již mnoho. Jen málokterý ale dokáže čtenáře opakovaně rozesmát, a přitom neztratit ze zřetele tragičnost a ponurost tehdejší atmosféry.

RADÚZ MÁCHA

Stejně jako Roman Teprt vystudoval JAMU, ale mimo divadlo ho můžete vidat na televizních obrazovkách, např. v seriálu První mise.

Slyšet jste ho mohli v nejpovolanější budově právě pro knihy, tedy v městské knihovně, kde četl rakouský román Pakáš, který vypráví zajímavý a smutný příběh, popisující život v rakouském podhůří, bídu, lásku a hrůzy světové války.

MIRIAM CHYTILOVÁ

Žena, která si zahrála ve dvou oscarových filmech, kdy jedním z nich byl Svěrákův světoznámý Kolja.

V kavárně předčítala jednu ze severských knih, tedy Euforii. Euforie je fiktivním záznamem posledního roku života Sylvie Plathové, končící dva měsíce před její smrtí. V první osobě vypráví o střetu intelektuálních potřeb s mateřskými povinnostmi.

LUBOŠ DVOŘÁK

Rozhlasový moderátor, herec a dabér předčítal v místě, kde je shromážděna historie Mladoboleslavska, tedy v muzeu. Próza Klíč pojednává o malém dublinském úředníčkovi, jehož život je naplněn přesouváním šanonů, lepením štítků a vyplňováním formulářů.

STANISLAVA JACHNICKÁ

Herečka a dabérka jedné z postav v seriálu Přátelé.

V kavárně Škoda nezajít četla životem kypící román o hledání lásky století, velkých ztrátách i druhých šancích Rodinná sága, v níž plachá malířka Esther líčí osudy tří generací žijících pod jednou střechou. Román se odehrává v Kodani, na scéně Pařížské opery a v cirkuse Sovalskaja na předměstí Petrohradu.

MAGDALENA JIROUNKOVÁ

Absolventka našeho gymnázia a později herečka mladoboleslavského divadla předčítala román ze země Pyrenejského poloostrova a jednalo se o knihu Neviditelná superhrdinka.

Příběh vypráví příběh Marty, která chodí na ozařování. Při posledním z nich se však událo cosi nečekaného a Marta získala nadpřirozené schopnosti – umí být neviditelná, má velmi bystrý sluch a umí létat, prostě se stane superhrdinkou a jako každá superhrdinka musí mít své jméno, oblek a také úhlavního nepřitele.

STANISLAVA JACHNICKÁ

A black silhouette of a detective's head and shoulders in profile, facing left. The detective is wearing a fedora-style hat and smoking a pipe. The image is set against a white background.

POD RUKOU PETRA MIKESKY PES BASKERVILLSKÝ ZAVIL ANEB KLIMAXICKÁ KRIZE

Za vymezením žánru šel bych světa kraj. Zpíval jsem u dveří a prosil, snažil se žánr najít mimo sál, evidentně ale přesáhl mé vnímání. I přes obecnou nevkusnost celého představení Zelený mužík zatleskal a odebral se k surrealismu.

ŠKOLA SE MĚNÍ...

AUTOR: PHDR. LADISLAV FUTTERA

Budova našeho gymnázia prochází a ještě nějaký ten pátek bude procházet zásadní rekonstrukcí. Zatím všichni vnímáme spíše omezení způsobená stavbou, ale zhruba na přelomu listopadu a prosince už budeme moci posoudit, jak prokouklo druhé patro směrem ke kabinetu biologie. Prozatím na několika fotografiích pana profesora Bárty můžeme nahlédnout přímo na staveniště.

Díky stavbě, kvůli stavbě či vinou stavby se musí učit leckde – ve „věžičce“ v místnosti 303, v jídelně, v klubovnách – a do provizorních podmínek bývalého školníkovy bytu se postupně budou přesouvat i kabinety. Takto vypadá pracovní prostředí odsunutých (nebo snad vyhnaných?) němčinářů. Tipnete si, u kterého stolu sedí profesorky Keltyčková a Šlapáková a profesori Futtera a Král?

BEZPEČNOST NENÍ SAMOZŘEJMOST ANEB JAK SE ZACHOVÁŠ?

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK, MICHAL JAN HOVANEČ, OLEKSANDRA SAVČUK

Z hodiny chemie k IZS...

Je před půl devátou a odcházíme z hodiny chemie. Proč? Jdeme totiž na akci Bezpečnost není samozřejmost aneb Jak se zachováš?, kterou pořádá Parlament mládeže Mladá Boleslav v čele s Davidem Jírou. Přejdeme Výstaviště, procházíme okolo městské knihovny a už vidíme Pavilon Domu dětí a mládeže.

Právo, nebo povinnost?

Vcházíme do hlavního sálu, kde si společně s žáky z jiné školy vybíráme místa k sezení. Zanedlouho přichází strážce zákona, spouští prezentaci a my bedlivě posloucháme jeho výklad o právu. Na závěr praporčíka zahlcujeme dotazy ohledně našich práv a povinností, debatujeme s ním o trestných činech, svěrujeme se se svými příběhy, které jsme zažili a čekáme na pokyn k opuštění sálu, jenž přichází zanedlouho.

Hydraulické kleště a nosítka v akci!

Po skončení teoretické části vycházíme před budovu, kde už čekají davy lidí. Koukáme na scénku vyprošťování zraněné osoby z auta a posloucháme doprovodné komentáře. Hasiči

nejdříve používají hydraulické kleště k odštípnutí dveří, poté nosítka k transportu poraněné osoby. Nechybí ani ukázka první pomoci.

Podrobení dechové zkoušky...

Jsme nadšení ze zjištění, že po ukázce máme až do půl dvanácté rozchod po celém areálu, kde byla rozmístěna další stanoviště policie a armády. Zkoušíme si střílet z kulčkové pistole, resuscitujeme, provádíme dechovou zkoušku,

obdivujeme nové policejní auto a motorku. Dále si potězkáváme vojenské vesty a neustále musíme poslouchat troubení z vojenských vozidel, do nichž se hrnou děti s nadšením, že si klakson mohou vyzkoušet.

Co obnáší práce kynologa?

Během procházení po areálu slyšíme výstřely. Co to je? Rychle běžíme ke kluzišti, kde se odehrává scénka s kynologem, psem a zlodějem. Na půl

dvanáctou je naplánována ukázka další hasičské techniky, tentokrát hasičské plošiny. To už ale musíme bohužel odejít.

Celá akce se nám líbila, díky přednášce jsme se dozvěděli spoustu zajímavých informací a praktické ukázky pod režii hasičského záchranného sboru nám přišly velice zajímavé. Také jsme rádi, že jsme si mohli plno věcí

prakticky vyzkoušet nebo prohlédnout a věříme, že akce nám pomohla upevnit znalosti, jak bychom se při nějaké mimořádné události zachovali.

SPARTAN RACE

AUTOR: ELIŠKA NOHYNKOVÁ

Je jedním z nejpoblárnějších závodů překážkového běhání na světě. Je to kombinace běhu a zdolávání překážek. Běží se za jakéhokoliv počasí a terén bývá velmi náročný. Založil jej Joe De Sena ve Spojených státech amerických v roce 2010 a brzy poté se rozšířil do celého světa. V České republice začaly v roce 2013 spontánně vznikat ve spoustě měst tzv. Spartan Training Groups (STG), které mají za cíl shromážřovat sportovce se zájmem o překážkové běhání. Jednu takovou tréninkovou skupinu máme i tady v Mladé Boleslavi. Připojit se k této skupině mohou děti i dospělí. Projekt se velmi rychle rozšířil na Slovensko, do Polska i Mařarska. Spartan race má různé druhy závodů, kterých se mohou zúčastnit děti i dospělí. Každý závodník, pokud doběhne do cíle, získává velikou, těžkou medaili a tričko.

SPARTAN RACE

Pro děti je připraven okruh s překážkami dlouhý dle věku dětí:

4-6 let 0,4-1,2km

7-9 let 1,6-2,4km

10-14 let 3,2-4,5km

Závody pro dospělé mají také různé kategorie: Elita, Age, a Open.

HLAVNÍ DRUHY ZÁVODŮ JSOU TYTO TŘI:

Sprint 5+ km plus 20 překážek

Nejkratší verze závodu. Trasa měří 5 a více kilometrů a nachází se na ní nejméně 20 překážek. Závodníci trať absolvují v rozmezí 30 minut až 2 hodiny. Čas se odvíjí od profilu trati a kondici závodníka. Úroveň je označena červenou barvou.

Super 10+ km plus 25 překážek

Střední úroveň. Trať má minimálně 10 kilometrů s minimálně 25 překážkami. Časy absolventů se pohybují mezi 80 minutami a 6 hodinami. Tato úroveň se značí modrou barvou.

Beast 21+ km plus 30 překážek

Nejobtížnější varianta závodu ze základní trojice. Trasa je dlouhá minimálně 21 kilometrů a závodníci na ní překonávají minimálně 30 překážek. Časy běžců v cíli se zpravidla pohybují mezi 4 až 8 hodinami. Barva tohoto závodu je zelená.

Po absolvování těchto základních závodů má závodník splněnou tzv. TRIFEKTU. Tato medaile může být i několikanásobná, pokud se závodníkovi podaří běžet tyto závody několikrát ve stejný rok. Získání této trifikty je snem každého závodníka, který začne závody běhat.

DALŠÍ DRUHY ZÁVODŮ (OPRAVDU OBTÍŽNÉ)

Ultra Beast 50+ km plus 60 překážek

Tento závod je překážkový ultramaraton, protože jeho délka je minimálně 50 km s více než 60 překážkami. Závod se obvykle dělá tak, že se běží dvě kola úrovně Beast, ale ve střední Evropě se pořádá tato obtížnost také na jediném originálním okruhu. Na trati Ultra Beast jsou také na rozdíl od ostatních úrovní časové limity. Pokud závodník nedoběhne v předem určeném čase na měřené stanoviště, je diskvalifikován. Taková stanoviště bývají na trati obvykle dvě. Závodníci tuto trať absolvují obvykle v časovém rozmezí 10-15 hodin.

Hurricane Heat

Závody, které jsou spíš jako vojenský dril. Moc kilometrů se nenaběhává, ale sportovci musí odolat velké psychické zátěži. Tyto závody jsou na 6, 12 a 24 hodin. Představte si, že děláte 24 hodin kliky a nosíte pytel písku po sjezdovce nahoru a dolů. Je to opravdová výzva pro zkušené a vytrvalé sportovce.

TRÉNINK

Každý závodník, který se chce zúčastnit Spartan race závodů a chce si je užít ve zdraví s nějakým dobrým umístěním, se musí velice dobře připravit. Není to však příprava na jeden týden. Jde o několikaměsíční běhání, mnoho hodin v posilovně či na workoutovém hřišti. Neboť toto je jediná cesta, jak být fit i druhý den po závodu. V případě, že závodník takovou přípravu neabsolvuje a myslí si, že to nějak dá, tak věřte tomu, že bolesti svalů a kloubů bude cítit klidně i celý týden po závodu.

Jedním z nejlepších závodníků Spartan Race je z české republiky a jmenuje se Richard Hynek. Tento závodník se pyšní titulem **mistr Evropy 2022** a **mistr světa 2021**.

CAPOEIRA

AUTOR: **AMÁLIE POKOROVÁ**

PRAVIDLA

Bojovníci bývají oblečení do bílého oděvu.

Zápas se odehrává nejčastěji v párech a říká se mu hra.

Hru doprovází jednoduchý strunný nástroj, nazývaný berimbau, který má tvar luku s jednou strunou.

Jím se určuje rytmus boje a zápasníci se tomuto rytmu přizpůsobují: často se rytmus vytváří i pomocí bubínků, tzv. atabque, nebo tamburín, tzv. pandeiro.

Obecenstvo tvoří kruh, tzv. rodu, a v průběhu hry zpívá, případně i tleská.

Pohyby bojovníků nejsou nijak přesně stanoveny, měly by být nepředvídatelné.

POHYB

Základní pohyb se nazývá ginga (neboli sem-tam), je to rytmický systém útoků, které umožňují bojovníkovi, aby plynule a rychle měnil pozici i těžiště.

Z různých pozic pak může vyrazet nečekanými výpady na soupeře, provádět kopy, přemety, pády či skoky, nebo se naopak stáhnout do bezpečí.

Útočí se často pomocí nohou, kdežto ruce slouží spíše k obraně nebo k vyrovnaní rovnováhy.

CAPOEIRA JAKO SPORT

Brazilská asociace capoeiry Abadá byla založena v roce 1988 a s více než 50 tisíci členy je největší a nejuznávanější organizací capoeiry na světě.

Velkou část klubů v České republice zastřešuje Česká asociace capoeiry, která vznikla v roce 2008.

KDE JSOU V CAPOEI- ŘE DOBŘÍ?

V roce 1972 byla capoeira vyhlášena za oficiální národní sport Brazílie a postupně se rozšířila po celém světě.

BODOVÁNÍ

Bodování je velmi složité, boduje se hlavně celkový dojem hry. U dospělých capoeiristů se hodnotí i počet shazování.

ROZHODČÍ

Rozhodčí se musí capoeiře věnovat minimálně 15–20 let. Dříve rozhodčího dělat nemohou.

JEDEN Z MISTRŮ CAPOEIRY

Jeden z mistrů je například Mestre Paçoc, vlastním jménem Sandro Felix dos Santos, narozen 29. 5. 1970 v severobrazilském přístavním městě Recife.

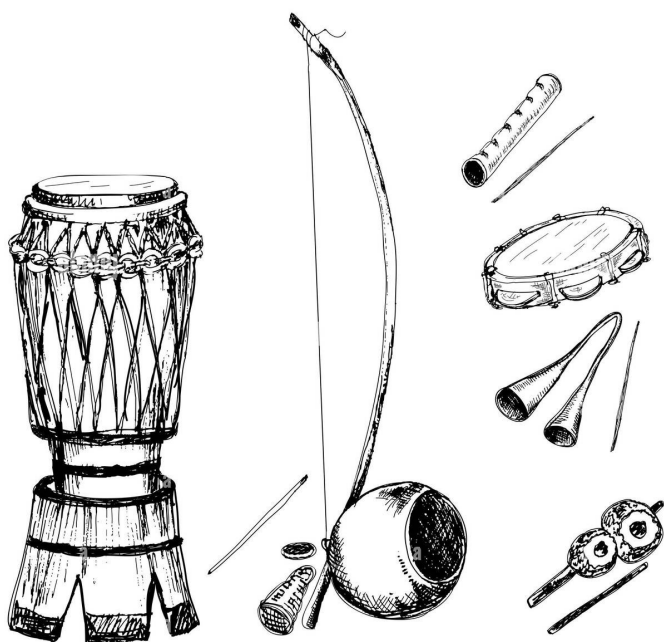
S Capoeirou začal v Recife roku 1981 díky sociálnímu projektu ve škole.

Jeho první učitel byl mestre Benti-vi. V roce 1985 poznal v Recife mestre Camisu a následující tři roky dojížděl za tímto vynikajícím učitelem do Rio de Janeira.

V roce 1992 se vydal do Evropy, kam byl pozván uspořádat seminář v Kodani.

POUŽÍVANÉ HUDEBNÍ NÁSTROJE

Pandeiro, dobrao, atabque, barimbau, caxixi, agogo.

ZVLÁŠTNÍ, NEMYSLÍŠ?

3. ČÁST

Z ORIGINÁLU PŘELOŽILA: ALICE KNOBLOCHOVÁ

„Dle mého názoru,“ nanovo se rozmluvil můj společník, „nezabývá-li se člověk malichernostmi, ví-li, jak si fakta přikrášlovat či je odmítat a není-li ve své cestě životem sentimentální, určitě se mu bude dobře dařit. Přidá si ke jménu nějaké to de či von a své poslední dny stráví v klidu. Tady je zářný příklad toho, co popisuji“ – a nenápadně pokynul hlavou směrem k slabě vypadajícímu pánu a jeho sluhovi, kterého jsem předtím nazýval poslíčkem.

„Nebýt talentu svého sluhy, monsieur le Marquis⁸ by nikdy nebyl víc než pouhým mlynářským synkem. Jeho předky jistě znáte, že ano?“

Chtěl jsem zmínit změny v uspořádání šlechty od dob vlády Ludvíka XVI., postupovat s náležitým rozmyslem a historickou přesností, když vtom jsem si všiml, že mezi lidmi na druhé straně místnosti propukl rozruch. Zřejmě zpoza tapiserie v sále (neviděl jsem je vstoupit, ač jsem seděl přímo naproti dveřím) totiž vešli sluhové a započali rozdávát maličké sklenky vína a ještě drobnější zákusky. Dalo by se to považovat za dostatečné občerstvení, kdybych jen neměl tak ukrutný hlad. Sluhové se s úctou postavili naproti dámě – úchvatné, krásné jako svítání samo, tvrdě spící na mohutné lenošce. Pán, jenž vypadal natolik podrážděn jejím špatně načasovaným podřimováním, že to podle mě musel být její manžel, s ní div netrásl, aby ji probudil. Zbytečně. Spící dáma nevnímala jeho samotného, jeho rozhořčení, a dokonce ani potlačované úsměvy okolních hostů a sluhů, kteří dosud zdvořile čekali. Zmatení a úzkost madame a monsieurů jí byly podobně lhostejné.

Můj malý přítel se s posměšným úšklebkem posadil, jako by opovržení potlačilo jemu vlastní zvědavost.

„Každý moralista by k tomuto výstupu měl nekonečně mnoho moudrých poznámek,“ prohlásil. „Zprv, všimněme si, do jaké směšné pozice jejich až fanatická úcta k titulům a postavení ve společnosti staví všechny ostatní. Monsieur je princ vládoucí jakémusi knížectví, o kterém nikdo vlastně pořádně nic neví, nikdo tedy nesmí být tak troufalý a třeba jen vzít do ruky jejich sklenku *eau sucrée*⁹, dokud se nevzbudí Madame la Princesse. A soudě dle mých dřívějších zkušeností s ní, tam ti uboží sluhové klidně mohou čekat celá staletí, než se tak stane. Za druhé – mluvíme-li stále jako moralisté – nelze nezmínit, že toto je přesný ukaz toho, jak těžké je se zbavit zlovyků z mládí!“

Zrovna v tu chvíli princ uspěl ve snaze vzbudit svou družku, jak se mu to podařilo, jsem ale bohužel nepostřehl. Ona ospalá kráska byla nejdříve velmi zmatená a zjevně nevěděla, kde se nachází, a když svého manžela spatřila, zadívala se na něj milujícíma očima, něžně se usmála a zeptala se:

„Jsi to ty, můj princí?“

Diváci, nenápadně zadržující smích, mu nedovolili odpovědět se stejnou něhou, navíc byl celou situací dost rozčilen. Netrpělivě se na ni po díval a pronesl něco, co by se z francouzštiny dalo nejlépe přeložit asi jako „drahá, ale no tak“.

⁸ Marquis de Carabas, fiktivní postava z původně italské pohádky „Kocour v botách“. Jedná se o pána onoho kocoura.

⁹ v doslovném překladu sladká voda

Po sklence či dvou vína neznámé kvality se míra mé kuráže značně zvýšila a já jsem svému drobnému, mrzutému sousedu – musím podotknout, že se mi pomalu přestával zamlouvat – přiznal, že jsem zabloudil v lese a do zámku jsem se dostal zcela omylem.

Mým příběhem byl očividně nesmírně pobaven a ujistil mne, že se v podobné situaci sám nejdou octl. Prý jsem měl mnohem větší štěstí než on – říkal, že při jednom z těchto incidentů málem přišel o život. Svůj příběh zakončil sáhodlouhou rozpravou o svých botách. Povídal, že byly vyrobeny speciálně na dlouhé procházky, a že i když se jejich kvalita s častým záplatováním pomalu vytrácí, on je s láskou nosí dál. „I když,“ dokončil svou myšlenku, „myslím si, že se zvedající se popularitou cestování vlakem už za pár let takovéto boty ani nebudou potřeba.“ Chtěl jsem se s ním poradit o tom, zda bych měl našemu hostiteli a hostitelce prozradit, že jsem tam zabloudil a že nejsem ten host, na kterého tak netrpělivě čekali. Můj soused ale jen vykřikl „v žádném případě, takovou vrtkavou morálitu já přímo nesnáším.“ Má nevinná otázka ho nejspíše velmi pobouřila, jako bych se dotkl tématu, které naprosto odsuzoval. Zrovna když uraženě a tiše seděl vedle mě, zachytil jsem milý pohled dámy – té, o které jsem před chvílí mluvil – nebyla již nejmladší a na stoličce před sebou měla položena chromá chodidla. Tím pohledem mi říkala „pojdte ke mně a trochu si popovídáme.“ S omluvným gestem směrem k mému společníkovi jsem vyrazil jejím směrem. Můj příchod přivítala nejmileji, jak jen mohla, a s trochou lítosti mi sdělila, „nemoci chodit po sále při večerech, jako je tento, je trochu pochmurné, ale je to náležitý trest za mé mladistvé marnivosti. Má ubohá chodidla, od přírody malá, se mi teď mstí za to, že jsem se je v mládí snažila vměstnat do ještě menších střevíčků...navíc, monsieur,“ usmála se, „myslela jsem si, že už musíte být unaven z těch zlomyslných řečí vašeho spolusedícího.

Měl těžké dětství, a lidé jako on bývají ve stáří dost zahořklí.“

„Co je zač?“ zeptal jsem se s typickou britskou strohostí.

„Jmenuje se Poucet, jeho otec byl, myslím, dřevorubcem, uhlířem, nebo něco takového. Říkají se o něm nepěkné věci, prý se svého syna pokusil zabít a byl to ten nejnevědčejší muž široko daleko. Už ho nebudu dál pomlouvat, nebo si o mně pomyslíte, že jsem stejná jako on. Obdivujme raději tu roztomilou dámu, co přichází naším směrem, ta s kyticí růží – nikdy jsem ji snad bez růží neviděla, jistě víte, jak hluboce jsou spjaty s její minulostí. Drahousku!“ zvolala má společnice na onu dámu postávající opodál. „Když už já nemohu k tobě, přicházíš ty ke mně.“ Poté se otočila mým směrem a pravila: „Ač jsme se potkaly až poté, co jsme se obě provdaly, jsme skoro jako sestry. Jsme si totiž nesmírně podobny osobností, stejně tak jako stejnými osudy. Obě jsme měly starší sestry – ty moje tedy byly nevlastní – které k nám nebyly úplně nejmilejší.“

„Ale teď toho moc lituji,“ dodala dáma s růžemi.

„Lituji toho od té doby, co jsme se provdaly za prince,“ doplnila má spolusedící s vědoucím úsměvem, jenž v sobě ale neměl kapičku zloby. „Obě jsme se vdaly do vyšších vrstev, než do jakých jsme se narodily, trvalo nám tedy déle se naučit správnému chování a etiketě. Protrpěly jsme si kvůli tomu mnoho bolesti a ponižování.“

„A obě jste okouzlující,“ zaslechl jsem zašeptat hlas nedaleko za mnou. „Řekněte to, můj pane, no tak, řekněte ‘a obě jste okouzlující!’“

„A obě jste okouzlující,“ pronesl nejistě další hlas. Otočil jsem se a spatřil za sebou toho vychytralého, kočce podobného poslíčka, pobízející svého pána k vedení zdvořilostních konverzací.

